CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON

51

REGĂSIREA

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

REGĂSIREA

Nr. 51

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

REGĂSIREA

Capitolul 1
Incidente de parcurs

Se nimerise să fie tocmai Sam la volan, când după o cotitură a şoselei se iviră ca din pământ, din iarbă seacă, ceva ce semăna cu o patrulă militară, un comando format din 6 oameni înarmaţi cu arme grele, doi dintre soldaţi proţăpindu-se pur şi simplu în faţă, agitând un fanion după care pronunţară cuvântul *„Halt”.*

— Ce s-a întâmplat camarazi? întrebă cu un zâmbet forţat, calm, dar fireşte crispat, don Federigo, care ca şi proprietar de drept al autovehiculului ţinu să preia ostilităţile.

Răspunsul şefului patrulei rutiere nu întârzie însă să vină. Pe un ton rece, caustic, oficial, şi foarte puţin binevoitor acesta sună:

— Actele la control! Cine sunteţi dumneavoastră? urmară una după alta întrebările sâcâitoare ale purtătorului de cuvânt al patrulei, despre a cărei

apartenenţă încă mai rămâneau dubii.

Totuşi după experienţa pe care o căpătaseră de când îl surprinsese războiul civil pe teritoriul spaniol, avea impresia că aparţineau Gărzii Republicane.

Senor Federigo Sandoval procedă în consecinţă ca oricare cetăţean responsabil al ţării sale aflat din nenorocire în ghearele unui război nedorit de nimeni, a unui război civil.

Îşi declină identitatea şi prezentă actele sale, a nurorii sale, precum şi documentele de înregistrare ale maşinii.

Comandantul patrulei de intervenţie, un sergent-major tânăr ale cărui grade numai acum, când militarul se apropiase, Bill le putu recunoaşte îşi aprinse lampa de buzunar, examinând sau poate prefăcându-se că examinează cu multă atenţie hârtiile care îi fuseseră întinse.

Apoi i se adresă din nou lui don Federigo îndreptând un deget inchizitorial în direcţia celor doi prieteni, Bill şi Sam, rămaşi nemişcaţi alături.

— Şi senores?

— Doi domni pe care i-am luat în maşină pe traseu şi care vor să ajungă la Madrid.

Aici don Federigo simţise că greşise, dar pe moment nu îi venise nimic altceva în minte. Oricum Bill şi Sam în noua postură de travesti nu posedau pe moment niciun act doveditor al identităţii.

Toate actele celor doi prieteni, inclusiv paşapoartele, documente de identificare, chiar şi banii pe care îi avuseseră asupra lor rămăseseră zălog la căpitanul Hernandez, în unitatea în care serviseră chipurile, ca voluntari.

În împrejurările ştiute, numai de acte sau de bani nu le arseseră celor doi prieteni, bucuroşi că au scăpat cu viaţă într-un mod miraculos, după ce se aflaseră chiar în faţa plutonului de execuţie.

Pe timp de război dacă erai prins fără documente

justificative uşor puteai fi considerat spion şi să ţi se aplice legea marţială adică împuşcarea pe loc*, (vezi Bill Gazon vol.49)*

— Ia zi aşa, senor, zâmbi strâmb sergentul-major, drept cine mă iei dumneata? Mă faci să cred că pe domnii aceştia i-aţi cules de pe stradă, după care le încredinţezi maşina?!

Asta cam aşa era, întrucât tocmai Sam se nimerise la volan, în momentul intervenţiei patrulei militare.

— Asta numai fiindcă domnul a fost amabil şi a vrut să îmi facă un serviciu.

— Aşa e domnule, se grăbi să adeverească Sam încercând să *dreagă busuiocul.*

Sunt şofer de taxi la Madrid, în cele ce îmi priveşte profesiunea şi pe timp de noapte, am vrut să îi fac un serviciu dumnealui oferindu-mă să conduc. Atâta tot.

Numai că pe sergentul-major nu păru să-l mulţumească acest gen de explicaţie

— Actele dumnitale, senor, dar şi ale companionului dumnitale arătă el înspre Bill.

— Le-am pierdut aseară în urma ultimului bombardament. De-abia am reuşit să scăpăm noi cu viaţă, interveni Bill, care de data asta nu spunea decât adevărul.

— E grav senores, e foarte grav!

Domnii fără acte sunt arestaţi, iar maşina rechiziţionată dădu glas subofiţerul celor mai negre temeri ale lui Bill.

— Cum? Nu se poate una ca asta! Maşina îmi aparţine, toate actele sunt în regulă, spuse don Federigo indignat.

Dar nici măcar asta nu-i reuşi întrucât glasul îi era stins şi lipsit de autoritate dându-şi şi el seama că şi într-un caz sau altul, cu acte sau fără acte ofiţerul acesta tot le-ar fi „confiscat” maşina.

Confiscat era un fel de a zice, întrucât era un jaf în toată regula. Dar cui îi mai păsa de dreptul civil în toiul

unui război intern atât de sângeros?

Puteau spune bogdaproste dacă scăpau doar cu atât întrucât alternativa suprimării lor fizice pe motivul aparent al nesupunerii la control, sau a sfidării legii camuflajului sau interdicţiei de ieşire nocturnă sau oricare alte motive inventate, ar fi oferit oricând tot atâtea alibiuri oamenilor din patrulă.

Dacă voiau ca maşină să rămână „pe numele lor” era chiar mai bine aşa, pentru a evita pe viitor anumite complicaţii.

De fapt ca la o comandă ceilalţi cinci oameni ai patrulei au şi înconjurat automobilul cu armele ridicate.

Ce era acum de făcut acum?

Lui Bill îi era cât se poate de clar care vor fi consecinţele. În cel mai bun caz vor fi reţinuţi, fotografiaţi şi identificaţi ulterior de către membrii Gărzii Republicane descoperindu-se că fuseseră declaraţi dezertori şi vor apărea din nou în faţa Curţii Marţiale.

Deznodământul nu putea fi decât cel cunoscut de prietenii noştri doar îl mai experimentaseră încă odată. Plutonul de execuţie.

Dar de data asta Bill îşi dădea seama, ar fi fost puţine speranţe să mai scape cu viaţă. Nici ulciorul nu merge de mai multe ori la apă. Odată şi odată tot se sparge. O situaţie grea. Foarte grea chiar!

Capitolul 2
O salvare în ultima clipă

De-acum hotărârea lui Bill era luată. Se uită la Sam în aşa fel cum o mai făcuse de câteva ori până acum, iar Sam în gardă, înţelese.

Deocamdată Bill se preferă învins. Dădu resemnat din umeri şi plecă capul, ca şi cum s-ar fi împăcat deja cu soarta.

— Bine senor comandante, oftă el. Noi, eu şi cu tovarăşul meu, arătă el înspre Sam, suntem prizonierii dumitale. Dă-le însă voie acestor stimaţi cetăţeni să îşi continue drumul.

— Ei aşa mai vii de acasă! Dacă o fac *per pedes apostolorum* (pe jos), nu au decât, râse sergentul. Dar

numai bătrânul, cu cei doi mucoşi. Femeia trebuie să ne urmeze, continuă subofiţerul făcându-le cu ochiul camarazilor săi, care izbucniră cu toţii într-un râs vesel.

— Cum trebuie să o iau pe asta *senor comandante*, ca o glumă sau ce?

Am înţeles că rechiziţionaţi maşina şi-i reţineţi pe aceşti bravi cetăţeni numai pentru că nu se pot legitima momentan, dar ce aveţi de reproşat nurorii mele? Nu v-am prezentat şi actele ei odată cu ale mele?

— Ştii ceva, moşulică? Nu ţi se pare că vorbeşti prea mult? Nu crezi că ar trebui mai degrabă să ne mulţumeşti în genunchi, că nu te-am împuşcat pe loc, ne mai faci şi morală?

Unul dintre zdrahonii care-i stăteau alături sergentului-major, spuse toate astea, pe un ton aparent ameninţător ridicând arma în joacă, deşi se vedea bine că se strica de râs. În toiul discuţiei, într-un fel atmosfera se mai relaxase, iar soldaţii sau indivizii din aşa-zisa patrulă, siguri de victorie, mai ales că erau doar şase găligani, cu arme, împotriva a trei bărbaţi neînarmaţi, a unei femei şi a doi copii, care presimţind nenorocirea, au început să scâncească uşor.

Se răzleţiseră în jurul maşinii, unii dintre ei bucurându-se de pradă şi admirându-i caroseria.

Nici nu se mai osteniseră să-şi ţină armele grele în mâini şi le aburcaseră în spate având doar pistoalele pregătite şi astea în mâinile sergentului comandant, precum şi-a individului bărbos şi spătos, care i se adresase atât de grosolan lui don Federigo.

La o înclinare a capului, Sam care se apropiase pe nesimţite din flanc, îi dădu ca din senin o lovitură năucitoare bărbosului în ceafă înhăţându-i din cădere pistolul, un Walther automatic PPK de provenienţă germană.

Acesta a fost şi semnalul pe care-l aşteptase Bill. Într-o explozie devastatoare de furie îl lovi în bărbie cu toată

puterea braţului său pe sergent care căzu ca şi secerat la pământ.

Într-o fracţiune de secundă cei doi au fost dezarmaţi pe când doi dintre membrii patrulei erau pe cale să-şi desprindă armele din bandulieră.

— *No, no, compadres*! Primul care o face va avea creierii zburaţi.

Cei doi indivizi vizaţi îşi lăsară ca fripţi degetele de pe paturile carabinelor lor.

Mai rămăseseră doi indivizi aflaţi de cealaltă parte a Buickului, care fusese ţinta lăcomiei incipiente a oamenilor din patrulă, şi care tocmai apăruseră în teatrul luptei cu armele pregătite.

O confruntare fatală, nimicitoare, era iminentă, mai ales că unul dintre nemernici profitând de poziţia mascată în care se afla, înşfăcase pe unul dintre cei doi copii, cu intenţia clară de a-l considera ostatic, tranşând disputa în favoarea sa.

Dar nici Bill nu era de colea.

Îşi îndreptă ţeava armei sale înspre sergentul care nu se adunase de pe jos, în timp ce Sam continua să îi ţină în şah, cu arma sa.

— Sergent, ordonă oamenilor dumitale să depună armele, altfel te-mpuşc pe loc, şi apoi fie ce-o fi!

Dar şi vicleanul sergent întrevăzu situaţia nouă care se ivi. Deocamdată în termeni de şah, situaţia se prezenta *pat,* în sensul că niciuna dintre părţi nu putea câştiga.

— În clipa când vei trage, Vicenzo, vă omoară copilul. Uite cum facem: ne redaţi armele şi duceţi-vă dracului cu maşina voastră cu tot. Ai cuvântul meu de comandant! strigă acesta cu emfază.

De parcă Bill ar fi putut crede! Era suficient să le înapoieze armele acestor adevăraţi bandiţi la drumul mare, cu acoperirea legitimă de luptători după care, chiar dacă ar fi reuşit ei să se suie în maşină şi să demareze o salvă de automat din spate le-ar fi încheiat pentru

totdeauna călătoria.

Şi totuşi cum să procedeze? Mai ales că dona Claudia îşi întoarse faţa înlăcrimată înspre el, Bill, cerşindu-i parcă aprobarea. Cum să aibă încredere în acest nemernic îmbrăcat în haine militare?

Situaţia părea fără ieşire, întrucât nici chiar Bill, din cauza unor reţineri fireşti, morale, nu ar fi putut ucide un om lipsit de apărare aflat dezarmat acum la picioarele sale.

Situaţia se limpezi însă de la sine, în momentul în care Franco Sandoval, băieţelul de cinci ani pe care îl ţinea strâns de ceafă cu mâna lui păroasă, unul dintre soldaţii patrulei îşi întoarse capul şi-l muşcă din tot sufletul de mână, pe opresorul său. Acesta scoase un ţipăt de groază retrăgându-şi mâna fulgerător într-un instinct de apărare.

Atâta i-a trebuit lui Bill. Aşa ca în filmele western pe care le văzuse cu Tom Mix, Bill Buffalo sau Texas Jack, trase fulgerător din şold în mâna nefericitului care-şi scăpă arma sa pe jos.

În ciuda vârstei sale, don Federigo, se aplecă şi o ridică cu o vioiciune de care nu l-ai fi crezut în stare. De acum situaţia se schimbase dramatic şi nu în favoarea tâlharilor de noapte cu patalama.

Bill, sub ameninţarea armei dădu ordinul la trei din membrii patrulei să le lege mâinile la spate celeilalte jumătăţi, după care Sam le verifică legăturile. Pe restul îi legă chiar el, confiscându-le şi armele. Le mai îndesă propriile batiste în gură drept căluş, după care Sam se urcă la volan, iar maşina demară rapid.

— *Gracias, senor Gazonl Grada senor, Sam!* Ne-aţi salvat pentru a doua oară. Şi nu numai vieţile. Cine ştie ce intenţionau să facă ticăloşii ăştia! Şi unde mai pui că erau îmbrăcaţi în haine militare!

Bill ştia prea bine la cine şi la ce se referă don Federigo, mai ales că acesta privise semnificativ în direcţia nurorii sale.

De altfel dona Claudia ştia şi ea prea bine ce probleme puteau să apară. Toţi erau conştienţi de pericolele ce pluteau în preajma militarilor, poate mai puţin copiii.

Şi dona Claudia se adăugă corului care îşi exprimau gratitudinea.

— Senores, nici nu vă puteaţi da seama cât vă sunt de recunoscătoare. Doar aţi salvat viaţa îngeraşilor mei!

— Dona, Claudia, don Federigo, nu ne atribuiţi nouă toate meritele. Va trebui mai întâi să-i mulţumiţi tânărului domn aici de faţă, arătă el înspre micul Franco. Dacă nu ar fi avut el inspiraţia divină de a-şi înfige „dinţişorii” în mâna individului, nu ştiu pe unde am fi scos cămaşa. Nu-i aşa, bunul meu Sam? râse din toată inima Bill.

— Ba bine că nu! Ar fi fost declarat meci nul, dar era clar că indivizii nu s-ar fi ţinut de cuvânt şi ne-ar fi cadorisit cu o grămadă de plumbi în spate chiar dacă am fi reuşit să pornim maşina.

— De asta poţi fi sigur, Sam. Cine procedează aşa cu oamenii cumsecade, în toiul nopţii, ca şi nemernicii ăştia pentru a pune mâna pe maşină la adăpostul consemnelor militare, n-ar fi avut niciun scrupul, nici în a-şi încălca

cuvântul.

De acum orice vorbă era de prisos. Scăpaseră încă odată teferi, şi pe deasupra se şi înarmaseră cum se cuvine.

Erau în posesia tuturor armelor acestor nemernici şi acum o întâlnire cu alţi asemenea ticăloşi nu mai putea fi atât de înfricoşătoare.

Dacă la început Sam, ambalase motorul la turaţie maximă numai şi numai pentru a pune o distanţă cât mai mare între el şi cei şase haidamaci lăsaţi în şanţ, acum pe măsură ce timpul trecu, odată cu asperităţile drumului, revenise la sentimente mai bune.

De altfel Madridul rămăsese încă un oraş deschis, şi nu exista vreun pericol iminent ca vreunul dintre membrii patrulei, să înştiinţeze unul sau altul din avanposturile Gărzii Republicane.

Şi chiar dacă ar fi putut-o face Bill se îndoia că asta ar fi fost intenţia acestora.

Cum ar fi putut aceştia justifica că înarmaţi fiind s-au lăsat deposedaţi de arme, şi legaţi, de trei bărbaţi neînarmaţi, o femeie şi doi copii? S-ar fi făcut fireşte o anchetă şi lesne ar fi putut ajunge ei înşişi în culpă.

Cum aveau să motiveze aceştia mai târziu pierderea armamentului? Asta nu-i privea pe prietenii noştri... Dar cu siguranţă au să inventeze atacul unei trupe mult mai numeroase ale taberei adverse şi o să-şi atribuie chiar merite. Astfel de indivizi vor trage întotdeauna foloase de pe urma unor asemenea evenimente.

Capitolul 3
Accidentul

Deja ajunseseră în suburbiile marelui oraş când zorii şi începuseră să mijească la orizont.

Ici şi colo pe şoseaua de acces spre capitală erau plasaţi oameni de ordine la punctele de control. De data asta nu erau patrule militare ci din administraţia civilă astfel încât nu le făcură niciun fel de greutăţi în momentul în care don Federigo le prezentă actele sale, ale nurorii şi ale automobilului său.

Don Federigo nu vroia să mai repete greşeala făcută şi se instalase la volan, dar nu se mai petrecu nimic neobişnuit.

Şi totuşi ia un moment dat când speraseră că au depăşit ultimul punct de control au fost nevoiţi să oprească. Pe marginea şoselei o echipă de descarcerare muncea să debaraseze drumul de resturile unei limuzine Ford încăpătoare.

Don Federigo nu avu altă cale decât să oprească alături de alte autovehicule care făceau coadă până se elibera drumul.

— La naiba! exclamă bunul Sam, văzând că sunt întârziaţi tocmai la potou.

Din punctul de vedere al lui Bill şi al lui Sam, situaţia nici nu ar fi fost prea complicată întrucât s-ar fi putut despărţi chiar aici de familia Sandoval. Se puteau considera deja ajunşi în capitală, ar fi putut depăşi pe jos zona de restricţie, luând o maşină de ocazie până în

centrul oraşului.

Lui Bill nu îi venea însă să o facă. Se legase de familia aceasta şi nu îi putea părăsi chiar aşa, la primul obstacol de genul acesta. Şi apoi cu ce să îşi plătească cursa până în centrul oraşului Madrid devreme ce erau lefteri?

Rămăseseră deci cuminţi în maşină în timp ce don Federigo se deplasă pe jos pentru a se interesa de mersul lucrărilor de descarcerare. Când se întorsese după aproximativ douăzeci de minute acesta le împărtăşi bucuros:

— Mult nu mai trebuie să dureze. Poate cel mult o jumătate de oră.

— Dar ce s-a întâmplat, don Federigo?

— Aparent un accident de maşină. Victimele au fost transportate cu două ambulanţe în oraş. Asta încă înainte de a ajunge noi la faţa locului. Se pare că au fost nişte asiatici neobişnuiţi cu regulile şi şoselele noastre.

— Cum? exclamară aproape la unison Bill şi Sam, atunci când auziră pronunţându-se numele de asiatic.

— Nu cumva japonezi? continuă Bill interogatoriul în vreme ce un junghi ascuţit i se pusese în coşul pieptului.

— Dar de unde ştii dumneata, senor Gazon? întrebă înmărmurit don Federigo privindu-l neîncrezător pe Bill care pălise.

Acesta însă nu îi mai dădu niciun răspuns ci o tulise afară din maşină încercând să afle restul informaţiilor de unul singur.

Sam fu acela care dăduse explicaţiile necesare. Când se întoarse Bill după vreo jumătate de oră acesta era într-o stare de surescitare nemaipomenită.

— Nici nu o să-ţi vină a crede, Sam. După mărturia poliţiştilor pe lângă cei patru pasageri japonezi se aflau în maşină şi două tinere fete albe care purtau un văl des. Răniţii au fost transportaţi la spital.

— Dar la care? La care Bill?

Dar Bill nu putea oferi răspunsuri. Nici de starea medicală a victimelor nu putea spune prea multe, întrucât nici el nu deţinea amănunte. Din cele ce aflase de la poliţişti doar şoferul, unul dintre japonezi, suferise leziuni mai grave şi murise înainte ca ambulanţele să ajungă la faţa locului. Despre ceilalţi pasageri nu putea spune nimic decât că suferiseră şi ei leziuni, şi fuseseră transportaţi în oraş cu ambulanţele. Nimic mai mult.

Se înţelege înfrigurarea care îi cuprinsese pe Bill şi pe Sam la aflarea unor asemenea veşti.

Pe de o parte se gândeau că şansa aparent le surâse făcând să descopere de o manieră atât de neaşteptată urma surorii sale şi a prietenei ei, pe de altă parte erau îngrijoraţi din cauza incertitudinii care plana asupra sănătăţii şi integrităţii corporale ale acestora. La ce le-ar fi folosit dacă tocmai acum când le dăduseră de urmă, ar fi fost puşi în situaţia de a le identifica la morgă?

De acum se dusese cu starea de nonşalanţă, şi oarecum chiar buna-dispoziţie care se instalase, după ce reuşiseră să treacă şi de ultimul pericol.

Bill era tocmai pe punctul de a se ridica cuprins de frenezie şi nelinişte cum era, pentru a găsi mai repede un autovehicul care să îl ducă în oraş, unde avea de gând să înceapă cercetările.

Don Federigo, căruia nu-i scăpase starea de surescitare a celor doi prieteni interveni:

— Senores, ştiu că ardeţi de nerăbdare să colindaţi spitalele! Vă datorăm atâtea de aceea eu şi maşina mea vă stăm la dispoziţie.

— Mulţumim, don Federigo. Aveţi şi dumneavoastră atâtea pe cap. Nu vreau să vă împovărăm cu problemele noastre.

— Ştiu la ce vă referiţi. La dona Claudia, nora mea şi la copiii ei. Ti vom duce acasă apoi merg cu dumneavoastră. E bine aşa?

— Mai mult decât bine, don Federigo! se grăbi să răspundă Sam, care fiind şi cel mai practic nu întârzie să vadă avantajele unui astfel de aranjament. Vă mulţumim din inimă.

Sigur că era mult mai bine aşa şi Bill în sinea lui trebui s-o recunoască. Erau complet lipsiţi de mijloace, şi nu puteau alerga de colo până colo în oraş decât pe jos. Ori în haosul care cuprinsese capitala Spaniei în această perioadă nefastă a războiului civil unde partizani ai ambelor tabere mişunau peste tot, cât timp le-ar fi trebuit să colinde spitalele oraşului pentru a se interesa de starea răniţilor într-un, fie şi el, grav accident, rutier? Totul fără a mai pune la socoteală împotrivirea niponilor acelora care erau mai puţin grav răniţi?

Presupunând mai departe că şansa le-ar fi surâs, iar fetele ar fi putut fi descoperite, rănite, într-un spital oarecare, cum ar fi putut avea acces, în salonul cu pricina, fără a mitui oamenii de ordine, infirmierele sau

medicii responsabili, aşa complet lipsiţi de mijloace cum erau?

Cu relaţiile şi cu maşina lui don Federigo, lucrurile se puteau rezolva mult mai uşor.

Tocmai pe când gândea el aşa, se eliberă şi şoseaua. Fluxul de maşini care se strânsese la periferia oraşului se pusese în mişcare.

* * *

Don Federigo se ţinu de cuvânt. De îndată ce o lăsase pe nora sa cu cei doi copii acasă în siguranţă, la vila acestora de pe Aleea Morales, încredinţându-i pe cei dragi majordomului cu armata sa de servitori, don Federigo se puse cu totul la dispoziţia celor doi prieteni.

Cum era şi firesc au luat la rând spitalele din zona cea mai apropiată unde se produsese accidentul, venind dinspre centrul oraşului.

La unul dintre aceste spitale, la Padre Pio, din a treia încercare, au reuşit să găsească indicii care să îi facă să spere. Aflaseră că aici au fost aduşi pasageri traumatizaţi, în urma unui accident rutier. Şi culmea acesta se produsese chiar ieri. Insistând cu întrebările, aflaseră că era vorba şi despre pasageri japonezi, însoţiţi de două doamne albe, care suferiseră leziuni mai uşoare şi care dormeau, aflându-se sub efectul narcoticelor.

— Slavă Domnului, oftă Bill, din toţi rărunchii. Ar putea fi sora mea. Mă puteţi conduce în salon?

Dar lucrurile nu păreau să se aranjeze chiar atât de uşor. Oamenii erau circumspecţi, îndeosebi cu străinii, mai ales acum în atmosfera tulbure care domnea în oraş, iar orice s-ar fi putut spune, Bill Şi Sam erau departe de-a fi putut fi luaţi drept spanioli neaoşi. Dacă nu pielea mai albă şi ochii albaştri ai lui Bill, de bună seamă, pielea neagră ca şi catranul a amicului său care-l însoţea.

Tocmai de aceea răspunsul pe care-l primiră cei doi amici era cât se poate de previzibil.

— Senor, doamnele se odihnesc acum după o experienţă traumatizantă. Nu puteţi reveni mai târziu?

Dar Bill nu putea fi stăpânit astfel. Pusese atâta stăruinţă în rugămintea sa, iar don Federigo îi îndesă infirmierei atâtea bancnote nou-nouţe, nu din *reali,* moneda naţională devalorizată ci din dolari, încât aceasta se lăsă „înduplecată" până la urmă.

— Nu vreţi să îi vizitaţi mai întâi pe domnii japonezi însoţitori? întrebă aceasta cu tendinţa clară de a mai tempera din elanul lui Bill.

— Nu, nu, asta o putem face şi mai târziu. De altfel sper ca domnul baron Nogatsky, prietenul meu, nu a păţit nimic, nu? întrebă Bill făcând pe nevinovatul şi descriindu-şi infirmierei cu lux de amănunte „prietenul".

— Nu ştiu ce să vă spun senor, dar un domn ce corespunde cu semnalmentele date de dumneavoastră se află momentan în sala de operaţii.

— Prin urmare, până vom putea vorbi şi cu acesta ne vom mulţumi cu compania celor două doamne, făcu Bill pe mucalitul, urmând apoi pe infirmiera care cu paşi uşori, agale, îi conduse înspre salonul unde se aflau cele două femei rănite.

Uşa se deschise uşor, asistenta le făcu semn că pot să intre repetând însă că rănitele sunt sedate şi se aşteaptă ca vizitatorii să se comporta adecvat împrejurărilor. Fără a deranja prea mult pacientele, iar şederea acestora să se rezume la minimul de timp, necesar. Nu de alta dar spitalul mai adăpostea şi alţi răniţi, pierderi colaterale din rândurile populaţiei civile aşa cum presupunea pe bună dreptate, Bill, iar cuvântul de ordine imperativ, era linişte şi ordine, măcar aici în spitale.

Bill pătrunse înăuntrul camerei, unde la vederea femeilor care erau înfăşurate în bandaje din cap până în

picioare, inima lui se strânse cât un purice, de îngrijorare. Îşi recunoscu sora şi nu putu să nu scape un ţipăt de bucurie.

S-a apropiat puţin de patul în care se aflau şi cu cunoştinţele pe care le avea şi câteva detalii de la infirmieră îşi dădu seama că nu era ceva foarte grav, rănile erau mai mult superficiale.

Infirmiera le făcu semn ca pot rămâne pe culoarul salonului, în aşteptarea trezirii celor două fiinţe dragi, în căutarea cărora pornise şi pătimise atâtea, alături de credinciosul său prieten Sam.

Timpul trecea, iar într-un final, cele două fete cu greu s-au putut deştepta de sub efectul tranchilizantelor. Buimăcite, nu ştiau practic ce li se întâmplă, iar la vederea celor doi, ţipară la rândul lor de fericire, în ochi citindu-li-se clar surpriza revederii şi câteva lacrimi începură să curgă, chiar dacă bandajele deveniseră incomode, iar rănile superficiale de altfel, fuseseră uitate. Ochii frumoasei Ivanovna Barrowa se luminaseră de-a binelea la vederea siluetelor celor doi prieteni.

— Bill! Sam! murmurară şi buzele Theei sora lui Bill, deosebit de bucuroasă. Voi aici? Cum se face?

Bucuria revederii a fost pe măsura aşteptării. Fetelor nu le venea să-şi creadă ochilor, întrebându-se dacă nu cumva visează. Au făcut cunoştinţă cu don Federigo, care săritor ca întotdeauna se oferi să le dea adăpost. Adăpost de care atât Sam cât şi Bill, dar şi cele două fete, pe care le regăsiseră aveau atâta nevoie acuma!

Cei doi prieteni, Bill şi Sam se alăturară fetelor mulţumindu-i călduros amabilului senior spaniol, don Federigo, care le venea în întâmpinare într-un moment atât de delicat.

— Dar nu fac decât să mă revanşez într-o mică măsură pentru serviciile nepreţuite aduse mie şi familiei mele de către dumneata, senor Gazon, şi senor Sam, aici de faţă. Unde aş fi fost eu acum, dacă nu aţi fi intervenit mai mult

decât providenţial în atâtea ocazii? se apără de efuziunile celor patru tineri, don Federigo.

Vrând nevrând, la întrebările mute din ochii fetelor, Bill, le povesti extrem de laconic, succesiunea ultimelor evenimente care li-l scoseseră în faţă pe don Federigo. Acesta din urmă interveni el însuşi cu precizări acolo unde modestia lui Bill, nu-i îngăduise să zugrăvească faptele în lumina lor reală.

— Bill, nu cred că e timpul pentru discuţii prea lungi acum. Când vom fi în siguranţă, putem epuiza toate subiectele. Poate c-ar fi mai bine să plecăm, se arătă îngrijorat Sam.

— Un moment Sam! Mai vreau să mă conving de câteva lucruri.

— Dar repede Bill. Aici în incinta spitalului continuăm să fim expuşi, chiar dacă nu ne dăm seama.

Copleşit însă de norocul neaşteptat de-a fi dat de urma celor două fete găsindu-le în ciuda tuturor temerilor sale incipiente, relativ tefere, Bill fusese cuprins de euforia momentului. Acest vis devenit realitate după atâtea şi atâtea încercări nemaipomenite dar infructuoase, vis în care plonjase cu voluptate fusese întărit şi la auzul veştii că japonezii zac şi aceştia ceva mai grav răniţi, ba chiar şeful acestora baronul nipon se găseşte în sala de operaţie. Prin urmare nesocoti sfatul amicului său ceva mai raţional în aceste momente şi continuă convorbirea cu sora sa.

— Ce s-a întâmplat Thea? Când am auzit de accident, am văzut negru în faţa ochilor. Mi-am închipuit ce e mai rău, întrebă cu profundă îngrijorare în glas, pe sora sa, Bill.

— A fost îngrozitor Bill. La început atât eu cât şi Iwana (Barrowa), am crezut că s-a sfârşit cu noi. Nu că aş fi avut cine ştie ce regrete, dar gândul că n-am să te mai pot revedea pe tine şi pe părinţii noştri era sfâşietor. Pe urmă

m-am consolat, la gândul că odată cu noi îşi pierd puterea şi poate şi viaţa opresorii noştri asiatici.

— Slavă Domnului că trăiţi şi sunteţi bine, tu şi prietena ta. Cât despre japonezi…

— Sunt morţi, Bill? Nu ne mai pot face niciun rău?

— E prematur să mă pronunţ. Deocamdată sunt răniţi, iar unul dintre ei, pe cât se pare chiar şeful, baronul Nagatsky, se găseşte în sala de operaţie.

— Dar asta este o ocazie minunată Bill, pe care nu trebuie să lăsăm să ne scape. Va trebui să plecăm cât mai repede de aici.

— Asta este şi intenţia mea Thea numai că…

Dar Bill nici măcar nu-şi mai putu duce la bun sfârşit fraza începută. Din păcate premoniţiile rele ale lui Sam erau pe cale să se întâmple. Uşa salonului în care se aflau don Federigo împreună cu cei doi prieteni se deschise aproape fără zgomot şi-an pragul uşii apăru… o momâie îmbrăcată într-un vestmânt complet alb. Aşa cum stătea Bill în picioare, nu realiză de la bun început teribila ameninţare potenţială pe care o reprezenta această neaşteptată dispariţie. Mai mult chiar dat fiind uniforma aproape complet albă a doctorilor, infirmierelor şi-a surorilor de caritate voluntare care serveau în acest spital, în primul moment Bill crezu că este vorba de o persoană din personalul spitalului care dintr-un motiv sau altul intrase accidental sau nu, pentru a le tulbura acest moment de nepreţuită intimitate. Asta se întâmplă şi din motivul că Thea înaltă cum era îi obtura parţial vizibilitatea.

Doar în momentul când ceva sclipi prin aer într-o fracţiune de secunde Bill realiză totuşi cât de amarnic se înşelase. În acelaşi moment recepţiona o lovitură grozavă din flancul stâng care-l proiectă înainte. În avântu-i tumultuos, o remorcă şi pe sora sa Thea, prăbuşindu-se împreună la pământ. Bill avu impresia că toate astea s-au

întâmplat concomitent în aceeaşi fracţiune de secunde şi pe moment nu se putea dumiri în ruptul capului cum de fusese izbit din spate de acel obiect strălucitor care pornise din faţa lui din pragul uşii opozabile. De alături auzi ţipătul de groază al prietenei surorii sale, Iwanowna Barrowa, dar fireşte Bill nu-şi putu face o idee dacă aceasta a avut ceva de suferit. Ca o umbră lunecă ceva pe lângă el şi evenimentele continuară să se precipite. Abia acum şi doar cu coada ochiului Bill văzu ceea ce se petrecea.

Sam îi ieşise în întâmpinare ameninţătoarei siluete albe care apăruse în pragul uşii şi acum o încăierare în toată regula era în plin proces de desfăşurare, concomitent realiză şi secvenţa logică a ultimului eveniment. Cel care-l proiectase din spate salvându-i probabil viaţa fusese tocmai prietenul lui, Sam, care mai puţin angajat emoţional decât el însuşi sesizase ia timp pericolul. Cu o opintire Bill fu în picioare după ce se convinsese repede la o primă vedere că viaţa surorii sale nu fusese pusă în pericol. Voia să intervină în luptă pentru a-i da o mână de ajutor amicului său care părea să fie pus pentru prima dată în dificultate. Sam se năpustise cu pumnii săi asupra agresorului, voind să-l demoleze şi nu alta, doborându-l la pământ. O furie oarbă pusese stăpânire pe inimosul Sam şi după cum bine se ştie, mânia în luptă este un prost sfetnic! Potrivnicul său, probabil mai puţin puternic dar mai mobil făcuse la timp pasul îndărăt iar Sam în virtutea legilor arhicunoscute ale gravitaţiei nu-şi putu frâna la timp impulsul iniţial şi nimeri cu capul în tocul uşii, ceea ce avu drept urmare faptul că-l zdruncină... niţel. De asta se folosi din plin oponentul său care-i aplică la timp, o dublă lovitură de carate. Atins din plin în ceafa-i groasă Sam se prăbuşii ca un taur înjunghiat la po

Abia acum odată în picioare Bill avu răgazul să constate cu cine avea de-a face. Din bluza albă a uniformei de medic, se iţea capul cu ochii oblici şi

trăsăturile caracteristice ale unui fiu al Ţării Soarelui Răsare, unul dintre japonezii din trupa baronului Nagatsky, cu care avuseseră atâtea ciocniri de-a lungul vremii. Ochii acestuia străluceau de satisfacţie acum că-i reuşise să-şi doboare adversarul la podea, dar nu contase totuşi atât de repede pe intervenţia lui Bill. Acesta pus în gardă de nereuşita prietenului său, aborda lupta cu mai mult sânge rece şi prudenţă. După ce schimbă o serie de lovituri de box cu niponul din care acesta din urmă păru să iasă ceva mai zdruncinat, fiindcă Bill dispunând de o alonjă superioară şi de braţe mai lungi, acesta se convinse că la capitolul box clasic va fi pus în dificultate, aşa că se decise iarăşi la tertipurile sale asiatice. Încercă într-o secvenţă uluitoare să-i aplice mai multe lovituri de karate, şi să-i administreze tactici din registrul judo. Numai că nici Bill nu era un ageamiu. Se străduise şi el de-a lungul vremii să se obişnuiască cu acest fel de a lupta specific adversarilor săi, astfel încât uzând de tehnika aikido, lui Bill îi reuşi pe moment să se apere. Dar uitase sau poate ignorase pe moment dat cât de viclean era niponul. Deodată îşi scoase de la brâu un al doilea pumnal, pe care cu iuţeala fulgerului dădu să i-l înfigă în vintre lui Bill. Poate că asta intenţionase de la început şi această luptă incipientă cu pumnii şi picioarele fusese o simplă manevră de acoperire. Dacă Bill n-ar fi făcut chiar în acel moment o eschivă, dar nu din cauza ameninţării cu arma albă pe care o ignorase complet, ci doar pentru a se sustrage unui atac plănuit al niponului, cu siguranţă Bill ar fi fost grav rănit dacă nu chiar ucis. Aşa însă lama pumnalului se înfipse cu putere în canatul uşii şi rămase acolo. Nereuşindu-i acest atac viclean niponul sub presiunea loviturilor lui Bill, sau poate că îşi evaluase şansele cam minime, începu să bată în retragere. Aceasta se întâmplase cel mai probabil în urma faptului că Sam îşi revenise şi se ridicase în picioare gata să intervină în luptă, cât despre don Federigo, acesta se înarmase şi el

cu un taburet şi era pe care să se năpustească asupra niponului. Poate că don Federigo ar fi făcut-o chiar de la început dacă Bill cu statura sa masivă stând în pragul uşii nu i-ar fi împiedicat intervenţia. Pe de altă parte aceste secvenţe de luptă s-au desfăşurat mult mai rapid decât au putut fi zugrăvite aici, în interval de doar câteva secunde. Lui Bill îi devenise clar că niponul voia să spele putina, dar Bill şi Sam de-abia acum înfuriaţi de-a binelea n-aveau de gând să-l lase să scape. Niponul o luă acum pur şi simplu la fugă pe culoarul principal, de-a lungul căruia de-o parte şi de alta erau aliniate uşile de la saloanele înţesate cu bolnavi. În câteva secunde culoarul fu parcurs de cei trei beligeranţi, dar la capătul acestuia după ce deschise o uşiţă niponul se avântă pe treptele care duceau în sus.

Deja se aflau la etajul patru la secţia chirurgie şi traumatologie, iar scara continua şi după etajul cinci unde îşi avea sediul o altă secţie a spitalului, ducând până sus pe acoperiş. Aici voia să ajungă japonezul, şi celor doi prieteni nu le rămase altceva de făcut decât să-l urmeze. O bufnitură venită de sus îi avertiză pe cei doi prieteni că omul lor, împinsese deja uşiţa lucarnei şi ajunsese sus pe acoperiş. Bill şi Sam care erau cu vreo zece trepte în urmă trebuiau să se grăbească. Nu de alta dar acolo sus, când vor da şi ei să iasă pe uşiţa lucarnei îi putea aştepta o surpriză. Cu atât mai neplăcută cu cât i-ar fi dat mai mult răgaz adversarului s-o pregătească. Nu-i de mirare că Sam furios cum doar rar mai fusese în viaţa lui de înfrângerea recent suferită se năpusti ca un bolid pe lângă Bill reuşind să ajungă primul sus. Între timp personalul medical alertat de zgomotele de pe culoar şi tropăiturile grosolane de paşi, ieşiseră din saloane, urmaţi chiar şi de bolnavii care mai puteau să se mişte. Bill auzi tot ceea ce se petrece, dar nu avea ce face. Se produsese un atentat la viaţa lui şi a surorii sale şi deşi-i îi era profund neplăcut că se afla oarecum la originea

dezordinii produse în acest stabiliment altfel al liniştii şi păcii, n-avea de gând să se dea bătut din pricina acestor considerente de pură civilitate, chiar acum, la potou. Sam împinsese tocmai uşiţa lucarnei, dar avusese prevederea să se dea înapoi. Tocmai la timp ca o cărămidă solidă desprinsă de nipon chiar din acoperiş, să treacă vâjâind pe deasupra capului său. Mai multe nu izbuti acesta pentru că Sam fu şi el într-o clipită sus. Bill nu întârzie să-l urmeze. În faţa ochilor săi se înfăţişa un tablou terifiant. Sam şi adversarul său alunecaseră de pe acoperişul înclinat până la marginea dinspre stradă a acestuia sub care oamenii şi autovehicule continuau să se scurgă în traficul lor cotidian. Bill care mai stătea încă rezemat de horn, văzu cu groază primejdia de moarte în care se afla camaradul său. Un pas greşit şi... acesta ar fi plonjat în adâncime strivit literatsimente de caldarâm. Probabil cineva de jos văzuse accidental ceea ce se întâmpla pentru că acum o ceată de oameni care continua să se îngroaşe mereu se adunase într-un scuar constituindu-se în spectatorii care priveau lupta dramatică care se dădea sus. Niponul tocmai se repezise asupra lui Sam cu braţul ridicat dar acestuia-i reuşi la timp să se facă mic ca un arici, astfel încât lovitura acestuia nimeri în vânt. Trebuie că dislocase în timpul mişcării una sau mai multe ţigle de la marginea acoperişului, pentru că piciorul niponului alunecă în jos. Pentru a-şi zăgăzui căderea acesta se prinse în disperare de alte ţigle care spre ghinionul lui începuseră să se desprindă şi ele. Cu un ţipăt deznădăjduit de groază acesta se prăbuşi în adâncime...

* * *

Incidentul cu pricina îşi avu urmările sale. După ce directorului spitalului îi fuseseră expuse motivele celor întâmplate în întreaga lor succesiune, cei doi amici fiind

exonerați de vină în lumina mărturiilor celor de față, fiind taxați drept victime, i s-a sugerat pericolul pentru instituția sa ca membrii celor două tabere beligerante să mai rămână în stabilimentul său chiar ți în postura de răniți. N-a fost o bagatelă ca cele două fete să fie scoase din spital pe propria răspundere. Influența și banii lui don Federigo au contribuit substanțial. Trebuiau să o facă acum, atâta timp cât șeful bandei mai era încă în sala de operație și se afla sub tratament medical.

Vor reuși Bill și Sam să prezerve libertatea ființelor dragi atât de greu cucerită și să plece spre patrie?

Doar viitorul, imprevizibil ca și destinul uman va ști răspunde!

Fiecare volum
cuprinde o povestire completă !

În numărul următor:

ÎN SLUJBA LUI FRANCO